

Зміст

Летючий корабель

4

Яйце-райце

15

Іван-царевич і залізний вовк

24

Кирило Кожум'яка

29

Котигорошко

33

Мудра дівчина

48

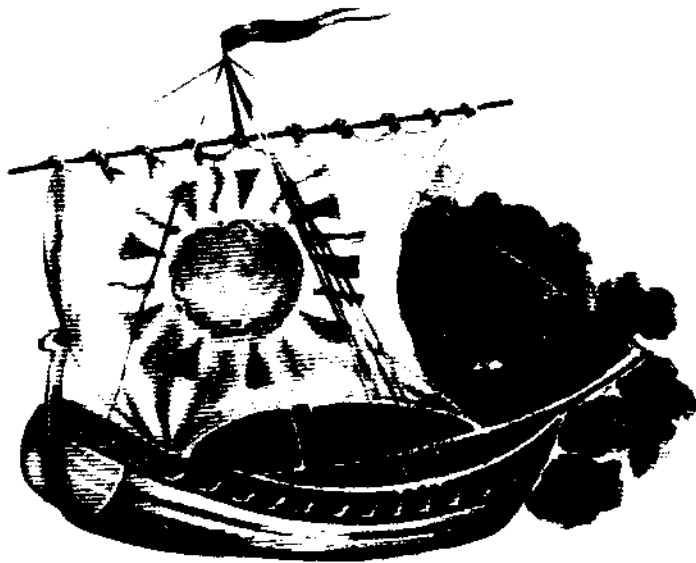
Таємниця скляної гори

54

Сірко

61

Летючий корабель

Були собі дід та баба, а в них було три сини: два розумні, а третій дурний. Розумних вони й жалують, баба їм щонеділі білі сорочки дає, а дурника всі лають, сміються з нього, а він знай на печі сидить. Як дадуть їсти, то й їсть, а ні, то він голодує.

Аж ось прийшла чутка, щоб за царським указом зібралися всі до царя на обід. А хто збудує такий корабель, щоб літав, і приїде на тім кораблі, за того цар дочку віддає.

Розумні брати порадилися, просяться в батька та в матері.

— Підемо ми, — кажуть, — до царя на обід: загубити — нічого не загубимо, а може, там де наше щастя закотилося!

Старі, нічого робити, благословили їх на дорогу, баба надала їм білих паляниць, спекла поросся — пішли вони.

А дурень сидить на печі та й собі проситься:

— Піду і я туди, куди брати пішли!

— Куди ти, дурню, підеш? — каже мати. — Там тебе й вовки з'їдять!

— Ні, — каже, — не з'їдять, піду!

Бачать вони, що з дурнем нічого не зробиш. Баба дала йому торбу, наклала туди чорного черствого хліба, пляшку води й випроварила його з дому. Він і пішов.

Іде та йде, коли зустрічає на дорозі діда, борода зовсім біла, аж до пояса.

— Здорові, діду! Куди йдете?

А той каже:

— Ходжу по світу, людей з біди виручаю. А ти куди?

— До царя на обід.

— Хіба ти, — питає дід, — умієш зробити такий корабель, щоб сам літав?

— Ні, — каже, — не вмію!

— То чого ж ти йдеш?

— А Бог його знає, — каже, — чого! Загубити — не загублю, а може, там де й моє щастя закотилося.

— Сідай же, — каже дід, — та спочинеш трохи, пополуднуємо. Виймай, що там у тебе в торбі.

— Е, дідуся, нема тут нічого, сам черствий хліб, що ви й не вкусите.

— Нічого, виймай!

Поліз дурень у торбу, а там замість чорного хліба лежать паляниці — білі, як у панів.

— От бач, — каже дід, — як Бог дурнів жалує!